

Milena Lukešová
Jan Kudláček

FETITA SÎ PLOAIA





Fetița mergea pe stradă. Mergea și tot mergea. Pe stradă, nimeni.
Nici măcar soarele. „Aș vrea să întâlnesc pe cineva”, s-a gândit fetița.

Mergea și tot mergea, cu același gând, iar și iar:
„Aș vrea să întâlnesc pe cineva”. Deodată, s-a auzit:

Plici!

Fetița se întâlnise cu ploaia.





Fetița și-a întins mâinile cu palmele în sus.

Era doar o ploicică.

Plici!

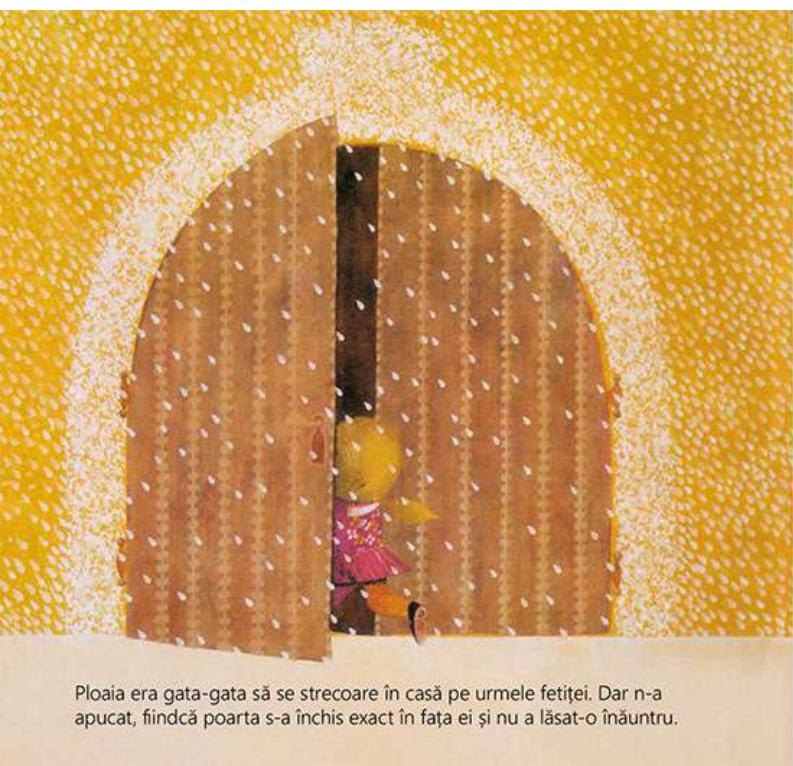


Plici!

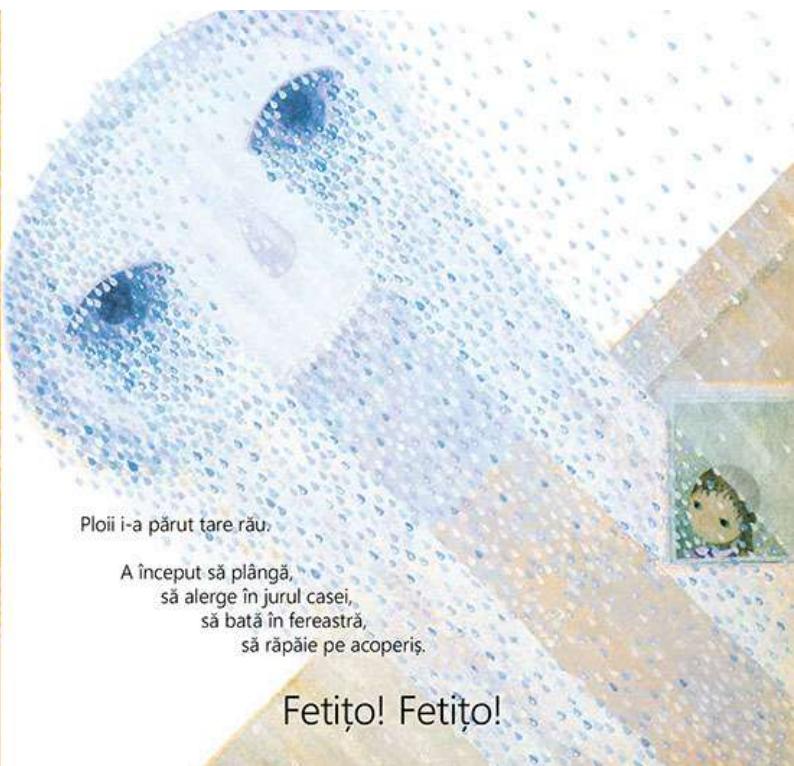
— Vino, i-a spus fetița.
Hai la mine acasă.

Plici!





Ploaia era gata-gata să se strecoare în casă pe urmele fetitei. Dar n-a apucat, fiindcă poarta s-a închis exact în fața ei și nu a lăsat-o înăuntru.



Ploii i-a părut tare rău.

A început să plângă,
să alerge în jurul casei,
să bată în fereastră,
să răpăie pe acoperiș.

Fetițo! Fetițo!

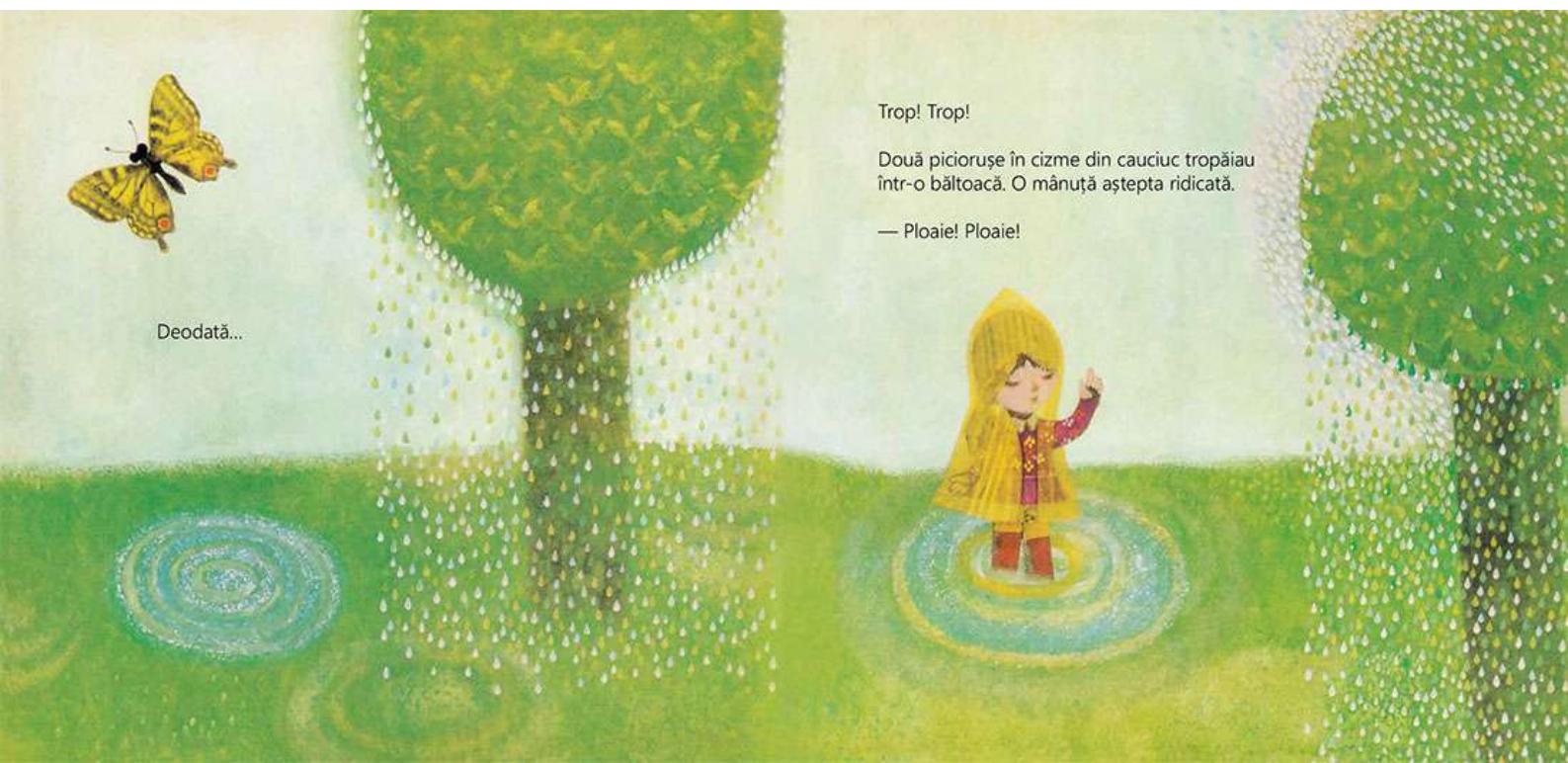


Ploaia a alergat de la o umbrelă la alta.

Ești acolo, fetițo?

Ești acolo?

Tristă, ploaia a învăluit totul cu picături mari și dese.



Deodată...

Trop! Trop!

Două piciorușe în cizme din cauciuc tropăiau
într-o băltoacă. O mânăță aștepta ridicată.

— Ploaie! Ploaie!



A colorful illustration of a rainy scene. The top half shows a sky filled with falling blue and white raindrops. Below, a lush green field of various plants and flowers is visible. In the bottom right corner, a young girl with blonde hair tied back is seen from behind, wearing a yellow raincoat and red boots, jumping joyfully in the rain.

— Ploaie, vrei să ne jucăm? Eu alerg după tine și tu alergi după mine!

Ploaia s-a revărsat veselă, cu picături strălucitoare.



O broscuță a privit-o pe fetiță:

— Ia te uită! Ochii noștri
s-au transformat în lacuri!

Dintr-o dată, fetița a văzut totul

în albastru, în mov,
în galben, în verde
și cine mai știe cum

atunci când,
sub strălucirea curcubeului,
a plouat peste copaci,
peste flori,
peste broscuță
peste fetiță.